

„Laat dan afzeggen! — Ik geef er al weinig om, dat weet je wel!”

„Ja daar heb je 't nu weer. Jelui mannen denken ook nooit eens verder.
— Dat kan toch niet!”

„Maar, me lieve schat, wáárom niet?”

„Omdat het nu niet gaat, beslist niet, Hans!”

Haar mooi stemmetje klinkt zoet-vleidend en het „Hans” van haar lippen is hem toch nog altijd muziek al zijn er reeds veertien jaren van hun huwelijk voorbij.

„Maar”, — zoo pleit hij voort — „als je nu toch werkelijk onlekker bent? . . .

„'t Kan toch in waarheid niet, Henri!” en opstaand, gaat ze naar de keurig gedekte tafel.

De kinderen zijn, stil fluisterend, voor het raam bij elkaar en geduldig wachten zij naar den maaltijd.

Er is in de helder licht en goed verwarmde kamer niet die vrije, reine atmosfeer als zoeven in de gang.

Dof, dempend hun vroolijk geluid, spreken de kleinen uit eerbied voor de zenuwen hunner moeder.

Als eindelijk het maal geëindigd is, gaat de vrouw des huizes naar haar eigen vertrek.

„Wie weet”, — zegt ze — „doet het me goed! Slapen is altijd het best. Mon Dieu, dat men nooit eens zich zelve kan zijn!

't Is een ramp, die convenances aan de vriendschap!”

Dan de kleinen aanziend:

„Zal jelui zoet zijn? — Hanna als een lief poesje op tijd naar bed — ja?
— En Ru, niet te wild, hè?”

„Neeen ma!” — en — Ja, ma!” komen de antwoorden terug.

't Is maar terloops, want ze dringen alweer naar vaders plaats. En als de deur gesloten is, komen ze „los”.

Handig komen de schoolkaarten voor den dag, en evenals een uur vroeger wordt papa gedwongen, ze alle drie met één oogopslag te overzien.

Eén voor één, jongens! — Neem nu allemaal 'n stoel — Hansje mag op m'n knie zitten, — — zoo!”

Met den rechterarm omvat hij het kind en 't hoofd wat zijwaarts gewend, neemt hij met de linkerhand de sigaar tusschen de lippen weg en verwijdert de rook zorgvuldig voor de kleine.

Met druk gestommel en een beetje twist worden de stoelen bijgezet en al schuivelend en pratend zitten ze eindelijk vrij stil, elk met hun heiligdom onder beide handen.

„Ik eerst, pa!” roept Rudolf.

„Hè, nee ik! — — — — Ajakkes! die jongens ook altijd!”

't Is Clara, de oudste der meisjes, die, met hetzelfde stemmetje in aanleg als mama, haar verontwaardiging uit over den voorrang, dien Rudolf als „oudste” geniet.

Nu wordt het even héél stil, want zéér ernstig overziet papa de cijfers.